

Γεωργία Βασιλειάδου: Η δουλειά στα 7, ο κακός γάμος, το τέλος της καριέρας της κι ο θάνατος από βρογχικό άσθμα

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Θέατρο, Κινηματογράφος, Ντοκυμανταίρ, TV και Διαδίκτυο / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\) / Πολυμέσα - Multimedia](#)

Η Γεωργία Βασιλειάδου γεννήθηκε στην Αθήνα στην περιοχή της Κυψέλης το 1897 σε μια οικογένεια με δέκα παιδιά. Το πραγματικό της όνομα ήταν Γεωργία Αθανασίου, αλλά η ίδια το άλλαξε σε Βασιλειάδου όταν αποφάσισε να ασχοληθεί με το τραγούδι και την υποκριτική.

Η Γεωργία Βασιλειάδου, ακόμη και σήμερα λατρεύεται για τους ρόλους της γεροντοκόρης, της καφετζούς, της θείας είτε από το Σικάγο είτε από τις φτωχογειτονιές της Αθήνας. Η ηθοποιός που μετέτρεψε την «ασχήμια» της σε προτέρημα και κατάφερε να περάσει το μήνυμα ότι ο άνθρωπος δεν κρίνεται από την εξωτερική εμφάνιση, αλλά από την εσωτερική γοητεία, την καλοσύνη, το μεγαλείο της ψυχής.

Τα δύσκολα παιδικά χρόνια και η εργασία σε κατάσταση

Υποχρεώθηκε να αφήσει νωρίς το σχολείο για να εργαστεί σε κατάσταση και να βοηθήσει την πολυμελή οικογένειά της, μετά τον αιφνίδιο θάνατο του πατέρα της κατόπιν πτώσης από άλογο, ο οποίος ήταν αξιωματικός του ιππικού.

Ήταν, μόλις 7 χρόνων όταν αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το σχολείο και να βγει στη βιοπάλη. Έπρεπε να βοηθήσει την οικογένειά της και τη χήρα μάνα της, που κλήθηκε να αναθρέψει 10 ανήλικα στόματα, σε εποχές δύσκολες. Έτσι, μικρό κοριτσάκι βρέθηκε να βοηθά το θείο της στο κορνιζάδικό του. Και στις λίγες ελεύθερες ώρες της, ανακάλυπτε την παιδική της ανεμελιά μέσα από το τραγούδι. Ήταν για τη μικρή Γεωργία η μόνη διέξοδος από τη σκληρή πραγματικότητα.

Και μπορεί η ζωή για εκείνη να είχε αργότερα μεγάλα σχέδια, όμως, φρόντιζε να της δείχνει το πιο σκληρό της πρόσωπο. Έτσι, στα 11 της χρόνια έχασε και τη μάνα της και ξέχασε πια για τα καλά την παιδική ανεμελιά και το παιχνίδι. Όχι, όμως, και το τραγούδι. Άλλωστε, διάθετε καλή φωνή και όλοι στη φτωχογειτονιά της Κυψέλης ήθελαν να την ακούνε να τους τραγουδάει. Και ήταν μοιραίο, πως μια

μέρα θα την άκουγαν και άλλοι πέρα από τους γείτονές της.

Η Βασιλειάδου συνέχιζε να δουλεύει στο επιπλάδιο της Αιόλου. Κυκλοφορούσε με τρύπια παπούτσια, ενώ δεν είχε χρήματα ούτε εισιτήριο να αγοράσει και πολλές φορές καβαλούσε λαθραία τον πίσω προφυλακτήρα του τραμ για να πάει στη δουλειά της.

Έτσι την πρώτη της καλλιτεχνική εμφάνιση την έκανε το 1922 σαν μέλος της χορωδίας του Θεάτρου Ολύμπια, στο έργο Ερνάνη του Τζουζέπε Βέρντι, μάλλον συμπτωματικά οπότε και ξεκίνησε τις σπουδές της στην Γεννάδειο Σχολή το 1923 και κατόπιν εμφανίστηκε σε διάφορες όπερες. Εργάστηκε σε μεγάλα θεατρικά σχήματα της εποχής με τους Κυβέλη, Μαρίκα Κοτοπούλη, Δημήτρη Μυράτ, ερμηνεύοντας ποικίλους ρόλους.

Στα μέσα του 1930 αποφάσισε να σταματήσει, μετά από ένα γάμο της που υπήρξε όμως ατυχής. Στη συνέχεια γνώρισε τη Σοφία Βέμπο η οποία και της υποσχέθηκε να τη βοηθήσει. Ο άνθρωπος που την ανακάλυψε και της έδωσε την ευκαιρία να κάνει μεγάλη καριέρα ήταν ο Αλέκος Σακελλάριος έτσι στα σαράντα δύο της χρόνια η Γεωργία Βασιλειάδου κάνει ένα νέο δυναμικό ξεκίνημα και με το έμφυτο ταλέντο της κατακτάει αμέσως το κοινό.

Η ομορφότερη άσχημη του ελληνικού κινηματογράφου

Ο Αλέκος Σακελλάριος της προσέφερε ένα ρόλο το 1939 στα Κορίτσια της παντρείας, που έγινε η αφορμή για το ξεκίνημα μιας δεύτερης, αλλά περισσότερο γνωστής καριέρας - αυτή τη φορά ως κοσμαγάπητης κωμικού, της «ομορφότερης άσχημης» του ελληνικού κινηματογράφου, όπως χαρακτηρίστηκε. Στην εταιρεία της Φίνος Φιλμ έγιναν οι μεγάλες της επιτυχίες όπως: Η ωραία των Αθηνών, Η θεία απ' το Σικάγο, Ο Κλέαρχος, η Μαρίνα και ο κοντός και πολλές άλλες. Έλαβε μέρος στην τηλεοπτική σειρά Ο Χριστός ξανασταυρώνεται.

Το 1962 θα κάνει την τελευταία τεράστια επιτυχία της, “Οι Γαμπροί της Ευτυχίας”, σε σκηνοθεσία Σωκράτη Καψάσκη και με την ίδια σύνθεση πρωταγωνιστών, ενώ στη συνέχεια θα παίξει σε αρκετές ταινίες, όχι όμως με την ίδια επιτυχία, καθώς ο λεγόμενος παλιός ελληνικός κινηματογράφος αρχίζει να παρακμάζει, ενώ και η ίδια που γνωρίσαμε μεγάλη, είχε αρχίσει να μπαίνει στα βαθιά γεράματά της

«Η Καφετζού»

Την ίδια χρονιά μπαίνει και στο σινεμά. Εμείς όμως θα τη γνωρίσουμε από τις ταινίες του 1946 “Παπούτσι απ’ τον Τόπο σου” και φυσικά την κλασική κωμωδία του 1948 “Οι Γερμανοί Ξανάρχονται”. Και οι δυο είναι του Σακελλάριου. Το 1952, στον “Γρουσούζη” του Γιώργου Τζαβέλλα, δίπλα στον Ορέστη Μακρή, θα παίξει και πάλι την κουτσομπόλα της γειτονιάς, ενώ το 1954 θα κάνει την πρώτη της πρωταγωνιστική εμφάνιση στην αξέχαστη κωμωδία “Η Ωραία των Αθηνών” του Νίκου Τσιφόρου, δίνοντας “ρέστα” στο ρόλο της γεροντοκόρη, προκαλώντας ντελίριο με την ερμηνεία της. Το 1955 θα πρωταγωνιστήσει στην περίφημη “Καφετζού”, δίπλα πάλι στον Μίμη Φωτόπουλο, δίνοντας και το στίγμα μίας ηθοποιού που όταν θέλει μπορεί να υπηρετήσει αξιέπαινα το δράμα και να περάσει με ευκολία στην κωμωδία και τούμπαλιν, μέσα σε μία σκηνή.

Η Γεωργία Βασιλειάδου στην κορυφή

Το 1957 είναι όμως μια χρονιά σταθμός για την καριέρα της. Θα παίξει σε μία από τις καλύτερες ελληνικές ταινίες όλων των εποχών, “Το Αμαξάκι” του Ντίνου Δημόπουλου, αλλά και στις απολαυστικές κωμωδίες του Σακελλάριου “Η Θεία από το Σικάγο” και “Η Κυρά μας η Μαμή”, δίπλα πάντα στον τεράστιο Ορέστη Μακρή. Η αναγνώρισή της φτάνει στην κορυφή. Κι όμως, όπως θα παρατηρήσουμε, θα μείνει ένα χρόνο μακριά από τα στούντιο, λέγοντας όχι σε δουλειές που δεν της ταιριάζουν. Θα έρθει όμως το 1959 για να παίξει σε πέντε ταινίες και ανάμεσά τους στην κλασική κωμωδία “Ο Θησαυρός του Μακαρίτη”, αυτή τη φορά δίπλα στον Βασίλη Αυλωνίτη.

Τον επόμενο χρόνο θα πρωταγωνιστήσει στη σάτιρα του Ροβήρου Μανθούλη “Η Κυρία Δήμαρχος” και στην αξέχαστη κωμωδία “Η Μαρίνα, ο Κλέαρχος και ο Κοντός”, με Αυλωνίτη και Ρίζο, δηλαδή με τους δυο συναδέλφους της με τους οποίους θα φτιάξουν τον θεατρικό θίασο “Αυλωνίτη, Βασιλειάδου, Ρίζου”, με τον τρίτο να έχει την ικανότητα να αξιοποιεί το πηγαίο ταλέντο και να κουμαντάρει τον... ανέμελο χαρακτήρα των άλλων δύο.

Το 1962 θα κάνει την τελευταία τεράστια επιτυχία της, “Οι Γαμπροί της Ευτυχίας”, σε σκηνοθεσία Σωκράτη Καψάσκη και με την ίδια σύνθεση πρωταγωνιστών, ενώ στη συνέχεια θα παίξει σε αρκετές ταινίες, όχι όμως με την ίδια επιτυχία, καθώς ο λεγόμενος παλιός ελληνικός κινηματογράφος αρχίζει να παρακμάζει, ενώ και η ίδια που γνωρίσαμε μεγάλη, είχε αρχίσει να μπαίνει στα βαθιά γεράματά της.

Αγαπούσε την οικογενειακή θαλπωρή

Η ηθοποιός Έλσα Ρίζου, σύζυγος του Νίκου Ρίζου, είχε σχολιάσει ότι η Γεωργία Βασιλειάδου δεν έκανε κοσμική ζωή. Της άρεσε να ασχολείται με την κόρη και τα εγγόνια της. Μπορεί να προκαλούσε κοσμοσυρροή στα θέατρα, οι θαυμαστές να της έσκιζαν τα φουστάνια και να έσπαγαν τις τζαμαρίες για να την πλησιάσουν για ένα αυτόγραφο, ωστόσο εκείνη ηρεμούσε στην ασφάλεια του σπιτιού της, κοντά στα αγαπημένα της πρόσωπα. Δεν ήταν καλή νοικοκυρά. Τις δουλειές του σπιτιού τις έκανε η κόρη της. Όταν παντρεύτηκε, η Γεωργία Βασιλειάδου βρέθηκε σε πανικό, αφού δεν ήξερε που ήταν και τα πιο βασικά μέσα στο σπίτι. Ήξερε όμως να κάνει καλό κουμάντο στα οικονομικά!

Μόνο το «ζήτω» για το τέλος

Η Γεωργία Βασιλειάδου σταμάτησε την καριέρα της το 1975, όταν ακόμα βρισκόταν στο απόγειό της, λέγοντας χαρακτηριστικά γι αυτήν την απόφασή της: «Θέλω να φύγω με ζήτω κι όχι με γιούχα». Ο ποιητής και εκδότης, Γιώργος Χρονάς έχει πει ότι η Γεωργία Βασιλειάδου είναι το μεγαλύτερο «φάρμακο» που υπήρχε ποτέ στην παγκόσμια κωμική σκηνή, εναντίον της μελαγχολίας και της κατάθλιψης. Μπορούσε να κάνει έναν άνθρωπο που ήταν βαριά άρρωστος ή καταθλιπτικός να γελάει με κάτι ασήμαντο ... κι' αυτό είναι μεγαλειώδες....

Τα τελευταία χρόνια στο Μαρούσι, το βρογχικό άσθμα και το τέλος

Η Γεωργία Βασιλειάδου έμενε στο Μαρούσι και είχε μια κόρη, την Φωτεινή Αποστολίδου. Τον τελευταίο καιρό, υπέφερε από βρογχικό άσθμα. Η κατάσταση της υγείας της επιδεινώθηκε και νοσηλεύτηκε στον Ευαγγελισμό. Πέθανε στις 12 Φεβρουαρίου του 1980 κηδεύτηκε δύο μέρες μετά, ένα βροχερό πρωί με πολύ κρύο. Ωστόσο παραμένει ακόμα αξιαγάπητη χάρη στις ταινίες της. Κηδεύτηκε παρουσία λίγου κόσμου, στο Α΄ Νεκροταφείο Αθηνών.

«Παρά την βροχή που έπεφτε», όπως έγραψαν οι εφημερίδες, την αποχαιρέτησαν λίγοι φίλοι και οι αγαπημένοι της συγγενείς λόγω κακοκαιρίας. Ήταν η πρώτη μέρα του χειμώνα που είχε τόσο κρύο. Φυσούσε, η θερμοκρασία ήταν κάτω από το μηδέν, έβρεχε ασταμάτητα και ακόμη και οι ομπρέλες, έσπαγαν από την δύναμη του ανέμου. Επικήδειο εκφώνησε ο ηθοποιός Κώστας Παπαχρήστος. Κανένα δημοσίευμα δεν ανέφερε ποιοι άλλοι συνάδελφοι της παραβρέθηκαν. Καμία δήλωση, παρά μόνο μια ασπρόμαυρη φωτογραφία του κόσμου στα κοιμητήρια με τις ομπρέλες στα χέρια, να συνοδεύει το γεμάτο από λουλούδια φέρετρο της ηθοποιού.

"Ευλαγαν τήν "υαφειζού"

ΚΗΔΕΥΘΗΚΕ ΧΘΕΣ Η
ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Κηδεύθηκε χθες, στις 3.30 μ.μ., στο Α' Νεκροταφείο, η μεγάλη καρτερίστα του θεάτρου και του κινηματογράφου Γεωργία Βασιλειάδου. Την καλλιτέκνίδα αυτή, που μίσηζε το γέλιο πάνω από μισό αιώνα, συνάδευσαν στην τελευταία της κατοικία τὰ δοκρυσιμένα μάτια λίγων (λόγω τῆς κακοκαιρίας) συναδέλφων και φίλων τῆς.

Τὴν Γεωργία Βασιλειάδου, γιορταζομένη ὁ ἠθοποιὸς Κ. Παπαγιάννης, ἕνας ἐκπαιδευτικὸς τοῦ Γαλλικοῦ Συναδέλφους ἠθοποιῶν καὶ ὁ Βασ. Κολιδός, ἐκ μέλους τοῦ Σ.Ε.Η.

Γεννημένη στὴν Ἀθήνα, πρὶν 83 χρόνια, ἡ περίφημη «καφετζού» ἀποδόθηκε ἀνεπίσημη κοσμητικὴ στὴ σιγὰ Γενιά καὶ ἐμφανίσθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ 1923 στὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου «Ὀδύσσεια» πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ἑποχῆς.

Κάτω ἀπὸ συνεχῆ βροχὴ, φίλοι καὶ φίλοι ἀνοδοῦσαν τὴν Βασιλειάδου στὴν τελευταία τῆς κατοικία.

Ὁ Πῆγος Θάνατος οἱ σίγησαν Κίνα μίλος τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Θεατρικοῦ.

ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

«Έκλαψαν την καφετζού» ο τίτλος της εφημερίδας «Ακρόπολις» στις 14 Φεβρουαρίου 1980. «Έφυγε σε ένα δωμάτιο του Ευαγγελισμού, ξεχασμένη τα τελευταία χρόνια από την επικαιρότητα» έλεγε το ρεπορτάζ. Η κοσμοαγάπητη «Κυρά Καλλιόπη» η «καφετζού», η «κουτσομπόλα», η «προξενήτρα» με τις 14.000 δραχμές της σύνταξής της έφυγε ήσυχα. Η πολιτεία αναγνωρίζοντας τη μεγάλη της προσφορά, τίμησε τη Γεωργία Βασιλειάδου με το Δίπλωμα Εξαιρέτων Πράξεων....

πηγη: enimerotiko.gr, Έπη Τρίμη